

ת"פ 11311/01/18 - מדינת ישראל נגד מנשה נהרי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 11311-01-18 מדינת ישראל נ' נהרי

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מנשה נהרי

גזר דין

א. כתב האישום ורקע :

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים;
2. בפרט האישום הראשון יוחסו לנאשם עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב 1982 (להלן: "**חוק התקשורת**"), הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין/החוק**"), ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.
3. בפרט האישום השני יוחסו לנאשם עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר, לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), תשכ"ט 1969.
4. לאחר שמיעת ראיות הודעתי, ביחס ל**אישום הראשון**, כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, וכן מעבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם. תחת זאת הרשעתי את הנאשם בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, לאחר שקבעתי כי הנאשם הפר תנאי שחרור בערובה שלא ליצור קשר עם המתלוננת, בידועין ובמתכוון. בנוסף, הורשע הנאשם, בעבירת איומים כלפי המתלוננת אחר שמצאתי כי אימרותיו של הנאשם ובכלל זה התנהגותו, עולים כדי איום קונקרטי וממשי על המתלוננת.
5. באשר לפרט האישום השני, הודעתי כי מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של שימוש בכח או באיומים למנוע מעצר לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), תשכ"ט 1969. הנאשם הורשע בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן

בביצוע עבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק, וזאת לאחר שקבעתי כי הנאשם איים על השוטרי שגיב במטרה להפחידו ולהקניטו וכי מעשיו ואימרותיו של הנאשם עולים כדי הפרעה שלא כדין לשוטרי בעת מילוי תפקידו.

ב. הראיות לעונש:

6. במסגרת הראיות לעונש, זימנה ההגנה את המתלוננת, הגב' מיטל דישי (להלן: "**המתלוננת**") להעיד.

7. בעדותה, סיפרה המתלוננת באשר לרקע שקדם להגשת כתב האישום מושא ההליך, ולדבריה, ארע "משבר קטן" והיא שרצתה להרתיע את הנאשם, הגישה תלונה במשטרת ישראל, וכדבריה: "הייתי חייבת להרתיע אותו, לא האמנתי שזה יגיע לאן שיגיע, רק בקטע שיסחרר"; אני מצטערת ולא מצטערת. מצטערת שזה הגיע למקום כזה, אבל לא מצטערת כי באותה תקופה רק שיסחרר..". המתלוננת העידה על הנאשם כי "הוא בנאדם טוב, אין בו רוע". עוד בעדותה, מסרה המתלוננת, כי היא והנאשם חזרו להיות בקשר חברי, וסיפרה כי התנהגותו של הנאשם כלפיה לא הותירה בה טראומה או צלקת. בהמשך לדברים האמורים, ביקשה המתלוננת מבית המשפט להתחשב בנאשם בעת גזירת העונש.

ג. טיעונים לעונש:

טיעוני המאשימה:

8. בראשית טיעוניה ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

9. ביחס ל**אישום הראשון** בו הורשע הנאשם בעבירת האיומים והפרת הוראה חוקית, טענה ב"כ המאשימה בקשר לעבירת האיומים, כי מעשיו של הנאשם כלפי המתלוננת עולים כדי התנהגות בריונית וכוחנית. כך נטען כי הנאשם, עשה שימוש באיומים על מנת להותיר את המתלוננת בזוגיות שאינה חפצה בה. באשר לעבירת הפרת הוראה חוקית, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם חתם על כתב ערובה לפיו נאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת, וחרף זאת עשה כן. לא זו אף זו, טענה ב"כ המאשימה כי פניותיו אלו אל המתלוננת, שכאמור נעשו בניגוד להוראה החוקית, נעשו תוך איומים והכל כפי שפורט בכתב האישום ונדון בהכרעת הדין.

10. ביחס ל**אישום השני**, בו הורשע הנאשם בעבירות איומים והפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, טענה ב"כ כי חומרת מעשיו של הנאשם היא בעצם התנגדות לעיכוב ומעצר, תוך גרימת נזק לשוטרי (שריטות בפניו ועל ידיו) ואיומים - הינה ברף הגבוה וכי מעשיו של הנאשם כמוהם כמעשי בריונות שנעשו בלא כל מורא מרשויות החוק וכמי שאינו מבין חומרת מעשיו.

11. בטיעוניה, עמדה המאשימה על הפגיעה בערכים המוגנים עת ביצוע העבירות; ביחס לעבירות האיומים טענה, כי הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירות הינו ההגנה על האוטונומיה של הפרט שלא יפנה כנגדו מלל איים והתנהגות מאיימת. ביחס לעבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת ההוראה החוקית, נטען לפגיעה בערך ההגנה על הסדר הציבורי התקין.

12. לדעת ב"כ המאשימה, לאור חומרת מעשיו של הנאשם ולאור העובדה כי הנאשם חזר על דברי האיום מספר פעמים וכלפי גורמים שונים, יש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום בפני עצמו.

13. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים, טענה ב"כ המאשימה כי המתחם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר. באשר לעבירה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נטען כי מתחם הענישה הינו מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשים. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסיקה (רע"פ 6838/14 **עידן דמתי נ' מדינת ישראל**; ת"פ (כפר סבא) 7579-01-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**; ת"פ (פ"ת) 18972-07-13 **מדינת ישראל נ' אלעד ליברכט**; ת"פ 17752-02-14 **מדינת ישראל נ' עומר בשתאוי**).

14. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם, במקום ליטול אחריות על מעשיו ולהבין החומרה, בחר להכחיש ולהתנער מאחריות, שיקר לאורך כל הדרך מאחר והונע רק מתוך האינטרסים שלו ואין בלתם. לקולא, ציינה ב"כ המאשימה את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי וכן כי לא הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

15. ב"כ המאשימה עתרה כי בית המשפט יגזור על הנאשם 9 חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

טיעוני הנאשם:

16. בטיעונו, טען ב"כ הנאשם, כי יש לראות את שני האישומים כאירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד, היות ולטענתו, מתקיימים בענייננו התנאים של מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון. לעניין זה, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה (ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא נ' מדינת ישראל**; ע"פ 5669/14 **אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל**, פסקאות 180-181 לפסה"ד).

17. באשר למתחם העונש ההולם, טען ב"כ הנאשם כי בעבירות דומות (איומים/הפרעה לשוטר במילוי תפקידו) שבוצעו ברף הגבוה, נקבע מתחם הנע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. אולם נטען, כי אין מעשיו של עולים בגדר הרף הגבוה, או הבינוני, כי אם לרף הנמוך. כך נטען, כי ביחס לכל העבירות, לא קדם תכנון אלא שמדובר באירוע "מתגלגל" אחד, לא נגרם כל נזק ולא היה צפוי להיגרם. כן טען, ב"כ הנאשם כי מצבו הנפשי של הנאשם אותה העת השפיע על מעשיו. בנוסף, הפנה לעמדת המתלוננת ביחס לעונש.

18. לאור לכל אלו, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם עונש הולם אחד הנע בין מאסר על תנאי לשל"צ.

19. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, אשר עלה ארצה מתימן. נטען, כי הנאשם עבר כבר כפרת דרך ארוכה, התגייס לצבא, שירת בצבא קבע, כיום עובד כמנהל מחסן לוגיסטי בחברה גדולה. כן, טען ב"כ הנאשם כי ניהול ההליך גרם לפגיעה בנאשם ובני משפחתו ובניגוד לטענות המאשימה, נטען כי הנאשם הבין מעשיו; נטל אחריות על מעשיו; חזר למוטב ולראיה, מאז ועד היום, משך 6 שנים לא נפתח כל הליך פלילי. בנוסף לאמור, טען ב"כ הנאשם כי יש להתחשב לקולא בעמדת המתלוננת והפנה לפסק בדין ב - ע"פ 2148/13 **דבאס אדמה נ' מדינת ישראל**; ת"פ 27673-01-10 **מדינת ישראל נ' שלמה עמר**; ת"פ 6990-03-13 **משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' גבאי ועוד**).

20. ב"כ הנאשם עתר לביטול הרשעה היות ולשיטתו מתקיימים בעניינו של הנאשם התנאים הדרושים שנקבעו בפסיקה, כך הוכח שתיגרם לנאשם פגיעה בעבודה (לעניין זה הוגש מכתב ממעסיקו של הנאשם, במ/2), וכן נטען כי חומרת העבירות ונסיבות ביצוע העבירות תומכות בביטול הרשעה. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה (למשל ת"פ 9805-08-16; ת"פ 47115-08-20 **מדינת ישראל נ' עייש**; ת"פ 24515-02-20 **מדינת ישראל נ' רוזנברג**; ת"פ 26865-10-14 **מדינת ישראל נ' עאבד ועוד**).

21. לחילופין נטען, כי ככל שבית המשפט לא ייעתר לבקשת הנאשם לביטול הרשעה, יש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי בלבד.

הנאשם בדברו האחרון:

22. בדברו האחרון, הנאשם ביקש להביע חרטה על מעשיו. לדבריו, המעשים נשוא כתב האישום לא מאפיינים את אופיו ואישיותו וכי הם נעשו מתוך תסכול ובהעדר מחשבה.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

23. לאחר הטיעונים לעונש ומבלי להביע כל עמדה באותו שלב, נתבקש מתן חוות דעת הממונה על עבודות שירות. בהתאם לחוות הדעת שהוגשה לתיק בית המשפט, נמצא הנאשם כשיר לבצען.

ד. דין והכרעה:

1. האם יש לבטל את הרשעתו של הנאשם?

עמוד 4

24. סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, מסמך את בית המשפט שהרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם יתן התחייבות להימנע מעבירה, בלא הרשעה.

25. בהתאם לפסק הדין שניתן ב- ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב (3) 337, 343 (להלן: **"הלכת כתב"**) הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי הנטל רובץ לפתחו של הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי מעצם ההרשעה. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ראו גם: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד (3) 685, 689; ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח (4) 869, 876)). עוד נקבע, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן (רע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (20.11.14); ע"פ 8528/12 **אלירן צפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי (23.7.09)).

26. כאמור, עסקינן בשני תנאים מצטברים. לגבי התנאי הראשון, בשורה ארוכה של פסקי דין, נפסק כי הנטל על הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי, אשר עלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו, וכן כי ביטול ההרשעה כחריג, שמור למקרים מיוחדים בלבד, בהם קיימים טעמים כבדי משקל, הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם (ר' למשל, רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 10 (10.11.14); רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (10.6.14); רע"פ 5860/15 **פלונית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 12 (7.9.15); רע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמוד 4 (23.8.10)).

27. בענייננו, טען ב"כ הנאשם לקיומה של פגיעה קונקרטית בשיקום ולפגיעה במקור פרנסתו והציג מסמך מאת מעסיק הנאשם, לפיו ככל שיורשע בדין יפוטרו ממקום עבודתו. מנגד כאמור, טענה ב"כ המאשימה כי לא הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשם וכי המסמך שהוצג ע"י המעסיק אין בו כדי להוכיח פגיעה קונקרטית בנאשם, כפי שדורשת הפסיקה.

28. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הרלוונטיים, אני רואה מקום להימנע מהרשעתו של הנאשם. הנאשם הורשע בשתי עבירות איומים, הן כלפי המתלוננת שהייתה זוגתו וביקשה להיפרד ממנו, והן כלפי שוטר. האיומים שהושמעו הם ברף הגבוה. את האיומים כלפי המתלוננת ביצע הנאשם, בעת שהוא מפר הוראה חוקית, שנועדה בדיוק כדי למנוע ממנו ליצור עימה קשר ומתוך החשש שיצירת קשר כאמור תגרום להסלמת תגובות הנאשם אליה, מה שאכן קרה. את עברת האיומים כלפי השוטר, ביצע הנאשם בשעה שהוא מבצע עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. עבירות אלו, הצטברותן והנסיבות בהן בוצעו אינן הולמות העדר הרשעה. די באמור, בכדי לדחות את עתירת

הנאשם להימנעות מהרשעתו, שהרי עסקין בשני תנאים מצטברים. אולם, למעלה מן הצורך, אתיחס לטענת הנאשם לנזק קונקרטי נוכח החשש להפסקת העסקתו של הנאשם. גם אם יפוט הנאשם מעבודתו הנוכחית כמחסנאי, בעקבות הרשעתו, כפי שצוין במכתב המעסיק שהובא לעיוני, ואף אם תיגרם לנאשם פגיעה בפרנסתו, הרי שפגיעה זו הינה זמנית ויחסית מצומצמת, שכן הנאשם מועסק כמחסנאי, אין מדובר מקצוע ברישיון הדורש העדר רישום פלילי. אכן, מחיר ההרשעה עשוי להיות הפסקת העסקתו של הנאשם במקום עבודה ספציפי, אולם בנסיבות התיק והעניין מצאתי כי זהו מחיר שבמכלול השיקולים, ניתן לדרוש מהנאשם לשלם.

29. לפיכך, אני דוחה עתירת הנאשם לבטל את הרשעתו בדין.

האם יש לקבוע מתחם ענישה אחד?

30. בהתאם לדעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין ג'אבר") גדריו של "אירוע" ייקבעו בהתאם לניסיון החיים, כך שעבירות אשר יש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. נקבע, כי קשר הדוק בין עבירות ימצא, בדרך כלל, מקום בו אלו בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, אף אם הן נפרסו על פני פרק זמן שאיננו קצר. בהמשך, בע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, עמד בית המשפט העליון על נסיבות עובדתיות שונות שיכולות לשמש כ"מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר שבין העבירות, ונקבע כי בעניין זה, בית המשפט ישאל עצמו, למשל, אם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון, אם ישנה שיטתיות בביצוע העבירות, אם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום, ואם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה. כמו כן, עפ"י פסיקת בית המשפט העליון, "אירוע" אחד יכול לכלול גם מספר "מעשים" (ר' למשל, עניין ג'אבר).

31. בכל מקרה, על בית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה אם השקפה על העבירות כעל אירועים נפרדים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו (ר' גם ע"פ 2519/14 ענא אבו קיעאן נ' מדינת ישראל; ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' רמי חנ'אמה ואח'; ורע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן ואח' נ' מדינת ישראל).

32. כאמור, בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" יש לקבוע כי המדובר באירוע אחד ולא בשרשרת אירועים, ונפקות היא כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד. מנגד, טענה ב"כ המאשימה כי לאור חומרת המעשים וחומרת נסיבות ביצוע העבירות, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום ואישום.

33. מן הכלל אל הפרט: בנסיבות העניין שלפניי, על אף שהעבירות בוצעו במועדים שונים וכלפי אנשים שונים, נוכח הקשר הענייני שבין האירועים, מצאתי כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם

כ"אירוע" אחד, שכן בין המעשים ישנו קשר הדוק, בעוד שהשקפה על כל אישום כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית. בהתאם למסקנתי זו, ייקבע להלן מתחם ענישה אחד לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם:

34. קביעתו של מתחם הענישה תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה ותוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

35. על נסיבות ביצוע העבירות וחומרתן כבר נתתי דעתי ארוכות בהכרעת הדין.

36. באשר לעבירת הפרת הוראה חוקית, וכפי שקבעתי בהכרעת הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם, הבין תוכן הערובה, הבין ההתחייבות ומהותה, וחרף זאת יצר קשר עם המתלוננת והפר הוראה החוקית. **הערכים המוגנים**, אשר נפגעו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית הינם הגנה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי, כיבוד החוק ומערכת המשפט, וכן הגנה על הציבור מפני אלה המפרים אותו והעלולים להביא במעשיהם לפגיעה בסדר הציבורי. **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים במקרה זה, הינה ברורה, בנסיבות שבהן גם המתלוננת עצמה יזמה קשר עם הנאשם בזמנים הרלוונטיים שנקבעו בהוראה החוקית ובשים לב לעדות המתלוננת לעניין זה (ראו למשל פסקה 34 להכרעת הדין).

37. באשר לעבירות האיומים, **הערכים המוגנים**, שנפגעו כתוצאה מביצוען ע"י הנאשם הם הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. עבירת האיומים הפכה לנגע בחברה שיש לבערו ביד תקיפה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכח אל הפועל ולהיותם מעשה בריונות לשמה. בענייננו, העבירה שבוצעה כלפי המתלוננת, כללה איום בהפצת סרטון וכן מסרונים בעלי תוכן מאיים, וזאת כדי להותיר אותה במערכת יחסים עם הנאשם, בניגוד לרצונה. האיום כלפי השוטר, בוצע בהמשך למעצרו של הנאשם, והמלל המאיים היה ישיר, ממשי וקונקרטי. **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים במקרה זה, היא ברורה בינוני.

38. באשר לביצוע עבירה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בהכרעת הדין, עמדתי על נסיבות ביצוע העבירה וקבעתי כי מעשיו של הנאשם עת סירובו להתלוות אל השוטרים, פעל תוך התנגדות פיזית שכללה הנפת ידיו לסיכול מעצרו ופגיעה פיזית בשוטר. **הערכים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הינם ההגנה על מוסדות אכיפת החוק, שלטון החוק, סדרי משטר וחברה תקינים, ותפקודן התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק. **באשר למידת הפגיעה** ולאור המפורט לעיל, אני סבורה כי מעשיו של הנאשם בביצוע עבירה זו נמצאים ברף גבוה.

מדיניות הענישה הנוהגת:

39. קביעת מתחם הענישה בעבירה של הפרת הוראה חוקית אינה מלאכה פשוטה, שכן כל הפרה הינה שונה באופיה ובחומרת נסיבותיה, וכמו כן הואיל ובדרך כלל מצטרפת עבירה זו לעבירות אחרות שהן חמורות ממנה. לאחר שסקרתי את הפסיקה בעבירה הרלוונטית, אני מוצאת כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרת הוראה חוקית נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל בן כמה חודשים, בצירוף עונשים נלווים (ראה למשל עפ"ג (מח' מר) 568-09-10 סימון ביטון נ' מדינת ישראל; ת"פ (אש) 54553-02-11 מדינת ישראל נ' בן שימול (ניתן ביום 11.10.2012); ת"פ (אשד) 1855/09 מ"ינ' פולונב (ניתן ביום 18.02.2010); ת"פ (ת"א) 15556-08-09 מדינת ישראל נ' דוד קריצבסקי (10/02/10); ת"פ (אשד) 2076-09 מ.י. תביעות לכיש-שלוחת אשדוד נ' אברהם דיין (10/02/10) ועוד).

40. לשאלת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים כלפי בת זוג, עיינתי בפסיקה שהוגשה לעיוני ע"י הצדדים, בחינתה וכן בחינה כללית של מדיניות הענישה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממאסרים על תנאי וכלה בעונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות (לעניין זה ראו בין היתר ע"פ (מח' חי) 2350-02-13 פלונ' נ' מדינת ישראל (7.11.13), עפ"ג (מח' י-ם) 46599-01-15 פלונ' נ' מדינת ישראל (3.3.15), ת"פ (רח') 18779-10-12 מדינת ישראל נ' אבו זגילה (28.1.14), ת"פ (ראשל"צ) 7226-01-13 מדינת ישראל נ' אבו זגילה (11.2.13), ת"פ (נת') 36202-02-12 מדינת ישראל נ' קבסה (10.4.13), ת"פ (ת"א) 59862-01-12 מדינת ישראל נ' כהן (5.6.13)).

41. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרעה לשוטור בשעת מילוי תפקידו ושימוש בכוח או איומים למנוע מעצר כוללת מנעד הנע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 6 חודשים (ראו למשל: ת"פ (אי') 28354-12-16 מדינת ישראל נ' נטחין (10.5.18); ת"פ (ק"ג) 23998-03-14 מדינת ישראל נ' בנעים (6.4.17); ת"פ (רמ') 51675-01-16 משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' מדינת ישראל (4.4.17) בפסקה 15; ת"פ (ק"ג) 13028-11-12 מדינת ישראל נ' א.מ.ש (10.2.15); ת"פ (ראשל"צ) 30263-05-13 מדינת ישראל נ' כהן (10.4.14)).

42. מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה של תקיפת שוטור הפרעה לשוטור בשעת מילוי תפקידו- נע בין מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית, לבין מאסר לתקופה של 8 חודשים, שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות (ראו למשל: עפ"ג (י-ם) 12935-07-18 מדינת ישראל נ' רבינוביץ (27.1.19); עפ"ג (י-ם) 10263-09-17 ברוכיסנ' מדינת ישראל (18.03.18); עפ"ג (י-ם) 62321-03-17 כהן נ' מדינת ישראל (29.10.17); עפ"ג (ב"ש) 5091-04-15 יבנני' מדינת ישראל (10.09.15); עפ"ג (מרכז) 48570-05-15 ג'קסון' מדינת ישראל (02.08.15); עפ"ג (מרכז) 35418-10-13 מישיבנ' מדינת ישראל (27.05.14); עפ"ג (י-ם) 56621-11-13 בצלאל' מדינת ישראל (06.01.14); ת"פ (ראשל"צ) 30254-08-11 מדינת ישראל נ' מרחבי (27.03.14); ת"פ (ק"ש) 31364-11-15 תביעות צפת נ'

דוד שמעון חמו (ניתן ביום 17.7.2017).

43. מכל המקובץ, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם, בנסיבות המפורטות, נע בין מאסר על תנאי ובין 12 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה?

44. על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולה (סעיף 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40 לחוק העונשין).

45. במקרה דנן, לא מצאתי טעם לחרוג לקולא או לחומרא ממתחם העונש אותו קבעתי לעיל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

46. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, יובאו בכלל חשבון נסיבותיו האישיות, שאינן קשורות בביצוע העבירה. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.5.2009).

47. הנאשם יליד 1986, נעדר הרשעות קודמות והאירועים בגינם הורשע אינם מאפיינים את אורחותיו. מאז ועד היום, משך 6 שנים, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים פליליים. במובן זה, נראה כי היה בעצם ניהול ההליך בכדי להרתיע את הנאשם מלחזור ולבצע עבירות.

48. מאידך, שקלתי את העובדה שמעשיו של הנאשם מלמדים על חוסר מורא מהחוק ומגורמי אכיפת החוק.

49. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות. אף שניהול ההוכחות לא היה לחינם, שכן הנאשם זוכה מחלק מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וכפי שקבעתי בהכרעת הדין, מצאתי את עדותו של הנאשם מיתממת, ובלתי מהימנה. לאורך ניהול ההליך המשפטי, ניכר היה הרושם כי הנאשם לא ראה כל פסול במעשיו ולא נטל אחריות על אילו מהם, בשום שלב. רק בדברו האחרון לפני גזר הדין, ביקש להביע חרטה.

50. שקלתי גם את עמדת המתלוננת, שציינה כי היא והנאשם ביחסים חבריים טובים וביקשה מבית

המשפט כי יקל עימו.

51. לאחר שנתתי דעתי לכלל שיקולי הענישה, ובראשם שיקול ההלימה, שיקול הרתעת היחיד והרבים ואת כלל השיקולים לקולא ולחומרא תוך איזון ביניהם, אני מוצאת כי יש להטיל על הנאשם עונש בחלקו העליון של הרף האמצעי של המתחם אותו קבעתי.

52. יובהר, כי לא מצאתי לפסוק פיצוי לשוטר שגיב לוי, שעה שפעל באירוע מתוקף תפקידו ועם זאת מצאתי לפסוק פיצוי למתלוננת וכן קנס כספי.

ה. סוף דברי:

53. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 06.11.22, שהוגשה לתיק בית המשפט.

יובהר לנאשם, כי ככל שלא יעמוד בתנאי ההעסקה הקפדניים ולא יפעל בהתאם להנחיות הממונה על עבודות שירות יכול וירצה יתרת עונשו בכליאה ממשית מאחורי סורג ובריח.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יבצע הנאשם כל עבירת אלימות, לרבות איומים, למשך שנתיים מהיום.

ג. 7 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יבצע הנאשם כל עבירה של הפרת הוראת הוראה חוקית או הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, למשך שנתיים מהיום.

ד. פיצוי למתלוננת, ע.ת. 3, ע"ס 1,500 ₪, שישולם עד ליום 01.02.23.

ה. קנס כספי, ע"ס 1,500 ₪, שישולם עד ליום 01.04.23.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.